

Curriculum Animae

Őszi szünet. Nincs fűtés. Egy hajszárítóval próbálom melegen tartani a szobát.

Ma beszéltem a szüleimmel telefonon:

- Szia, rosszkor hívlak?
- Dehogyan cicuskám, mondd csak.
- A Netflix megint sír nekem, hogy nem egy háztartásban vagyunk...kérek egy kódot, hogy ideiglenesen tudjam használni, de az a te email címedre fog érkezni. Azt tovább tudod küldeni?
- Persze, mindjárt csinálom.
- Kösz. És amúgy...mi volt a könyvelőnél? -teszem fel a kérdést kis habozással.
- Hát semmi jó. Nem jól tudtuk... Most vissza kell fizetni a családi pótlék egy részét május 20-ig. Mondjuk az nem lett volna gond, ha a pénzügyisek felhívják a figyelmünket arra, hogy rosszul töltöttük ki a papírokat hónapról hónapra.

Komoly kérdés, hogy a jogi szövegek csak nekem túl komplikáltak vagy mások sem értik? Szerintem a magyaroknak van egy elég erős hajlamuk arra, hogy mondatokat rövidítsenek a tudálékosabbnak tűnő megfogalmazás érdekében. Ekkor jönnek létre olyan címek különféle hírportálokon, mint ez:

„A lány, akinek pizsamában kérték meg a kezét”

Na de...álljunk meg egy baráti szóra – mondta volt egykori kollégiumi nevelőm. Szóval most a lány volt pizsamában, vagy a kérője? Félő, hogy erre sosem tudjuk meg a választ.

A nővéremnek előző hétvégén kérték meg a kezét. Nagy az öröm a családban, és legnagyobb örömömre, végre egy kicsit terelődik a téma arról, hogy nekem miért nincs jelenleg kapcsolatom. Nem minthogyha nem lenne rá igényem, de egyre inkább úgy érzem, hogy az én ajtóm zárt ajtókra nyílik.

Szóval igen, néha már azt sem tudom ki van pizsamában vagy hogy melyik ajtó hova nyílik, de próbálok valahogy elevickélni az élet tengerén én is és bízva bízni abban, hogy valami szép helyen vetnek ki magukból a habok.

Engedd meg, hogy bemutatkozzam. Nem ígérem, hogy gyors leszek, de megpróbálak nem untatni. Szóval, egy kis faluban nőttem fel egy teljesen átlagos családban, szerető környezetben. Általánosban délutánonként a többiekkel mindig a focipályán találkoztunk, vagy egymáshoz kopogtunk be olyan utcákon, amiknek nem is tudtuk a nevét, de álmunkból fölkeltve is megtaláltuk volna az oda vezető utat. Nekem teljesen természetes volt már alsóként is, hogy egyedül megyek suliba, aztán délután, ha anya nincs otthon, akkor átmegyek Lujzi nénihez, a szembe szomszédhoz, aki olyan hangosan hallgatta a tv-jét, hogy a nappaliból mi is hallottuk, de ő rajzolta a legszebb cicákat és nála mindig ihattam kólát. (Tudom, tudom...Nem én választottam a gengszter életet, hanem a gengszter élet választott engem...)

Csapó kettő. Egy nap Indiában találtuk magunkat.

A harmadik osztályt Haidarábádban kezdtem. Eleinte nagyon vártam, mert azt hittem, hogy csak az időjárás fog változni, ellenben ez nem így történt.

Nem mehettem ki az utcára egyedül, a focipályát felváltotta a krikett pálya, paprika helyett curry került a fűszeres polcra, és az éppen aktuális szomszéd Lujzi néni nem kólát ivott, hanem Thumbs-Up-ot, ami olyan édes, hogy igazából dobozos diabétesznek is hívhatnák.

Szöke, kék szemű európai gyerek lévén mindenhol kitűntem a tömegből. Ezt eleinte nagyon élveztem, mert szerettem reflektorfénybe kerülni, de gyorsan megváltozott a véleményem. Csipkedték az arcomat és utána pusztit nyomtak a saját kezükre. Én meg azt gondoltam magamban, hogy végül is... van az az arc-csipkedés, ami a nagymamák nemzetközi jelnyelve a szeretet kifejezésére.

Mielőtt lett volna saját lakásunk, egy szállodában laktunk – a napokból hetek, a hetekből pedig hónapok lettek, ami végül három hónapot ölelt fel.

Anyukám terhes volt az öcsémmel és miközben ebben az aranykalitkában laktunk, az volt az igazság, hogy naponta egy étkezést tudtunk magunknak megengedni és édesanyám elkezdett fogyni. Hosszas huza-vona árán végül sikerült elérni a feletteseket és megoldódtak ezek a problémák.

Családi képet készítettünk az első vacsoráról. Bolognait ettünk. És volt repeta.

Körbejártunk két iskolát, majd egy nagyon formális családi szavazás keretein belül választottunk. Én le lettem szavazva, de engem csak az udvar és a menza érdekelt, a többit észre se vettem.

Az első napomon anyukám karjaiból engem ki kellett tépni és hüppögve sírtam. Ő is sírt. Amikor felnőttem elmesélte nekem, hogy ő igazából aznap érezte, hogy én még nem vagyok erre kész és soha nem féltett engem annyira, mint akkor.

Az iskola első napján nem vették figyelembe, hogy én nem beszélem a nyelvet és apukámnak még aznap fel kellett engem vennie a suliból egy kisebb incidens után. Ezután nem tudom, hány napig nem hagytam el a lakást.

A feketeleves csak ez után következett.

Fél évig majdnem minden nap sírtam a szüleimnek, hogy én haza szeretnék menni. A kilencedik születésnapom környékén, januárban, kiutaztak apukám munkatársai Indiába egy üzleti útra és ekkor a szüleim azt mondták, hogy hazajöhetnek velük. Nekem meg eszem ágában se volt felülni egy repülőre két idegen férfival úgy, hogy Magyarországon is iskolát kellett volna váltanom és átköltözni a nagybácsikámhoz. Nem volt mit tenni, abba kellett hagyni a sírást. A szüleim azt mondják, hogy ezek után én nagyon élveztem az utunkat.

Egy idő után hozzászoktam ahhoz, hogy a nappalinkban van egy szentélynek kialakított vakajtó - ami a számítógép megtisztelő helye lett -; hogy a kacsalábon forgó palota előtt koldulnak az emberek; hogy a „not spicy” is kétszer csíp; és ahhoz is, hogy a KRESZ az egy nemlétező dolog ott.

Apropó KRESZ...Miután leszálltunk, egy taxival mentünk a szállodáig. Én nagyon élveztem az utat és nem értettem, hogy anyukám miért van megrémülve mellettem a hátsó ülésen. Elkezdte fogni azt a majré-botot az ablak fölött. Kiderült, hogy az autópályán az ellenkező sávban haladtunk és aztán egy lehajtón mentünk felfelé.

A számtalan vicces kultúrsokkom közül szerintem egy, ami említésre méltó, az az iskolai osztályfotózás volt. Nyilván beraktak engem középre, amivel annyira még csak nem is volt bajom, de arra nem számítottam, hogy ki fogják szaturálni belőlem azt a csekély mennyiségű

pigmentet is, amivel rendelkezem. Szóval így esett meg a harmadikos osztályfotóm, ahol úgy nézek ki, mint akiből árad a Szentlélek.

A harmadik osztály végére többé-kevésbé sikerült beilleszkednem az Indiai társadalomba. Felvettem az akcentusukat, megszoktam a fűszereiket és a bőröm beszívta a henna rozsdavörös cirádáit.

Ezután jöttek csak az utórengések. Visszajöttünk Magyarországra.

Volt egy görgős hátizsákom, mert naponta 15 kg-nak megfelelő tankönyvet kellett volna a hátamon cipelnem, de a hátizsáim gyengék voltak. Világosan emlékszem arra, amikor az egyik osztálytársam odaszólt nekem a görgők okozta zaj miatt.

– Menj vissza Indiába tologatni ezt a sz*rt!

És én akkor nem tudtam mit éreztem. Ha azt mondanám, hogy szívesebben visszamentem volna, az hazugság lenne, de az sem igaz, hogy könnyű volt visszailleszkedni.

Abban az évben volt először, hogy a felnőttek buta kérdéseket tettek fel nekem. Például az egyik kedvencem az volt, amikor megkérdeztek engem:

– És neked az öcsikéd melyik nyelven beszél? – Lévén, hogy kint született Haiderábádban.

– Nyolc hónaposan? Hát...Leginkább semelyiken...

Kis idő múlva megjelentek nálunk a faluban az első okostelefonok. A nővérem osztályából először Lilinek lett, úgyhogy egy délután áthívott minket, hogy megmutassa nekünk ezt a ketyerét. Összedugtuk a fejünket, mint egy kupaktanács és úgy csodálkoztunk az érintőképernyő adta technikai vívmányokban. Kerestük rajta a gombot. Olyanok voltunk, mint amikor a Szezám utcában a marslakók felfedezik a könyvet. (Ezt lehet nem mindenki ismeri, de a Hohoho-horgász, Pompom és Kockásfülű nyúl mellett – az én kis buborékomban – a Szezám utca és Elmo is nagyot ment.)

A nővéremmel ugyanabban az évben kaptunk telefont. Jogosan nem érezte fairnek, de mindketten abban az évben mentünk más városba tanulni, úgyhogy nem volt mit tenni.

A nővérem egy bentlakásos katolikus lánygimnáziumba ment – tiszta Abigél vibe -, én pedig a szentendrei újjgazdagok köré keveredtem egy tesi tagozatos felső osztályba. Mindezt úgy, hogy én a tesi órán kívül nem ismertem más testmozgást. Nálunk a faluban akkor még csak két opció volt: foci vagy kézilabda. Nem akartam focizni, mert az oktató egy középkorú férfi volt, aki készségesen segített a kora-serdülő lányoknak nyújtani. Egyszer benéztem kézilabda edzésre, de gyorsan konstatáltam, hogy a gazella testalkatommal nincs semmi keresnivalóm a bivalytestű kézisek között. Maradt a tesi.

Rá két évre én is elkezdtem a középiskolát ugyanabban a katolikus lánygimnáziumban, mint a nővérem. Az én kollégiumi nevelőm büzlött a levendulától. Mind a mai napig van egy traumaválaszom a levendulaszagra. Pupilla kitágul, látás kiélesül, próbálok nem orron át lélegezni, de csípi a szememet is és pszichésen viszketek tőle. Típeljetelek hova mentünk osztálykirándulásra. Igen...Tihanyba. De nyugi, voltunk Pannonhalmán is.

Ezen kívül amúgy nagyon jó tartást adott a hely. Gimi végére egészen az identitásommá vált. Latinul volt az iskolahimnuszunk, a tanévet Veni Sancte misével nyitottuk meg és a suliban volt beépített kápolna – kettő is. A tanulószobák síri csöndben teltek, egy tű elejtését is hallani lehetett volna ott. Érdekes módon ez volt nekem a legnagyobb segítség. Megkönnyebbülten

láttam, hogy nem csak én nem szeretnék házit írni, hanem senki sem. A közös teher könnyebb volt, mint az egyedüli.

Lányiskolaként gyakran látogattak minket a partnerintézmény fiúiskolájából. Ezek a találkozók többnyire feszengős, kínos beszélgetések voltak, amelyeket izzadságszagú, önjelölt férfiideálok próbáltak levezényelni. Emlékszem egy srácre, aki senkinek nem nézett a szemébe, de a kebleinket mintha röntgennel vizslatta volna. Rengeteg történetet hallottunk arról, hogyan találtak egymásra gimnazista korukban a „testvériskolák” tanulói, majd boldogan éltek míg meg nem haltak. A végzős évünk alatt még a jövődöbéliekért is imádkoztunk. Én ezeket a közös programokat csak úgy hívtam magamban: *katolikus tenyészprogram*.

Többször utazgattunk a sulival ide-oda. Például amikor még énekkaros voltam, akkor elmentünk Münchenbe, aztán valami isteni szikra kipattant a fejből és felvettem a Latint. Velük egy olyan helyre mentünk, hogy én azt se tudtam, hogy melyik országban vagyunk. Csak kicsaptak minket egy határtalan szérűre valami ókori római romokhoz én meg azt gondoltam magamban, hogy ez pont ugyanolyan, mintha Aquincumot áthelyezték volna a Hortobágy közepére. (Ez nem egy „*utazz belföldön*” reklám, hanem tényleg ilyen volt.)

Latinból pont annyi maradt meg nekem, amennyi kell: amikor házibulin azt mondják, hogy annyi italt hozunk magunkkal, amennyit mi is elfogyasztanánk. A válaszom a következő: „Hannibal ante portas”.

Egyetemen is volt latin órák, de ott használhattunk telefont, szóval egy gyors kis üzengetős csoportban kb. tízen sikeresen összedobtuk egy 5-ös dolgozatot. Mindenki megkapta a neki járó ötöst, aztán a tanár megdicsért minket, hogy jól puskázunk(?).

Ugorjunk vissza a gimire, mert az egész Covid-hacacárét kihagytam.

2020 március 14-én anyukám tanítás után engem azzal hívott fel, hogy szedjem össze mindenemet, mert szerinte hétfőtől már nem az iskolapadban fogom körmölni a betűket, hanem a számítógép előtt. Hallgattam rá és nagyon is jól tettem, mert március 16-án már tényleg nem mentünk be. Aznap hideg volt még, de sütött a nap és próbáltam a teraszon egy meleg kávé elszürcsölni, anélkül, hogy folytonosan ezt a függőben lévő néma pánikot hallanám a levegőben. Nem működött, úgyhogy lementem a töltésre kutyát sétáltatni.

Na, innen indult a kálvária: kikapcsolt kamerák, privát csevegések és persze a mindig rosszkor működő mikrofon. Sok gyöngyszem született ebből a könyörtelen, de őszinte időszakból. A legjobb az online tesi volt: edzéstervet kellett írni. Ez kapóra jött, mert így legalább pontosan tudtam, hogy mi az, amit nem követek.

A Covid után nekünk nem volt szalagavatónk az érettségik előtt. Az osztályunk bizonyos feltételek mellett engedélyt kapott az operatív törzstől, hogy megszervezhessük, de ez a döntés erősen megosztotta a közösséget. Én személy szerint örültem volna neki: gyönyörű ruhám lett volna, és az akkori nagy szerelmemmel táncolhattam volna el a nyitókeringőt. Aztán akkora vita kerekedett az egészből, hogy az osztályfőnökünk három nappal az esemény előtt kiküldött egy levelet, amiben azt írta: ha az A vagy a B osztályból bárki – diák vagy szülő – 24 órán belül kérvényezi a program lefűjtését, akkor törlik az egészet.

Senki nem írt vissza. Mindenki hallgatott – ami elvileg azt jelentette volna, hogy megtartják az ünnepséget.

Két nappal a rendezvény előtt az osztályfőnökünk egy személyben úgy döntött: a mi osztályunk nem vehet részt benne. Már mindenki kifizette a ruháját, betanultuk a táncokat, izgatottan vártuk az estét – erre kaptunk egy olyan pofont a semmiből, hogy szinte levegőt sem kaptunk. A másik osztály tanára nem volt ennyire gerinctelen: ők megkaphatták az estüket.

A legrosszabb az egészben mégis az volt, amikor láttuk a saját osztályfőnökünket ott ülni az első sorban, miközben a rendezvény zajlott. Mi is ott voltunk – báli ruhában –, és szembe ültünk vele.

Talán én még a szerencsésebbek közé tartoztam, mert dekoratív lány révén, aki tud ritmusra lépni, engem felkértek a közeli fiúgimnáziumból szóval végül is egy szalagavató élményem már van...Csak az nem az enyém volt. Nem abban a ruhában, amiben szerettem volna, nem olyan hagyományokkal, amik nekem sokat jelentettek volna.

Na végül is ezen is túltettem magam, leérettségiztem tök jó pontokkal majd jött a várva-várt nyár. Volt tánc tábor, cserkész tábor, kenutúra, minden, ami szem-szájnak ingere. Felvettek az egyetemre angol-francia tanári szakra. Ezt leginkább csak hasra ütés szerűen írtam be. Szívem szerint anglisztikára mentem volna, de egész életemben ugyanazokból a tantárgyakból voltam jó, mint a nővérem és emiatt folyamatos összehasonlítás áldozataivá váltunk.

Konkrét motivációm nem volt, ahhoz, hogy elkezdjem az egyetemet, szóval egy évig bébiszitterkedtem. Hát mit ne mondjak...Nem túl jó emlékként maradt meg. Én nem erre a pályára vagyok hivatott.

Rákövetkező évben elköltöztem otthonról és elkezdtem az egyetemet angol-francia tanári szakon. A francia nagyon nehézkesen ment, mert nem volt meg a szükséges alaptudásom. Okoltam mindenkit azért, mert nem ment a nyelv, de ha szívemre teszem a kezem, akkor be kell valljam, hogy nem is tettem törekvéseket.

Elsőéves hallgatóként sikerült kiszakadnom a gimnáziumi baráti körömből, aminek nagyon örültem, mert nem voltak hozzám túlzottan kedvesek. Nem csak ez, de egy másik nagy változás is bekövetkezett a közösségi életemben. Lelkileg kicsit összetörtem, amikor szakított velem az akkori barátom, mert több, mint két évig együtt voltunk és nekem ő nagyon sokat jelentett. Ennek hatására elhatároztam, hogy mindegy, hogy hogyan, de nekem el kell hagynom egy kis időre az országot.

Anyagi keret hiányában alternatív megoldást kellett keresnem és így, a facebook algoritmus szárnyán szárnyalva találtam meg az Erasmus+ ifjúsági cseréket. Az első utam egészen Ciprusig vitt. Egy magyar egyesület által fedezve volt minden költség és 15 000 forint zsebpénzzel utaztam ki. Édesanyám azt hitte, hogy ki fogják rabolni a szerveimet, eladnak az embercsempészeknek, vagy prostitúcióra kényszerítenek. Ebből egyik sem történt meg. (Még.)

Azután elmentem Lengyelországba, Bulgáriába, Franciaországba és kétszer visszautaztam Ciprusra. Mindig csak 1-1 hét erejéig tudtam kimenni. A barátaim mindig kérdeztek, hogy hogyan tudok ennyit utazni és én szépen el is kezdtem nekik mondani a letelejéről, majd, amikor a végére értem, akkor nem hitték el, rámfogták, hogy egy MLM cég tagja lettem és azt mondták, hogy ez nem is éri meg. Annyiban igazuk van, hogy ez első sorban nem egy fizetett vakáció, hanem egy ifjúsági csere, ahol emberekkel együtt kell tevékenykedni...Ők meg

közösségi médián csak az utazásos képeket látták, de betekintést nem nyertek az én világomba.

Ekkortájt valami a helyére kattant bennem és személyes küldetésemnek éreztem, hogy utazzak és tapasztaljak amennyit csak tudok a világból. Az egyetem második évét angolból brillírozva, franciából bukdácsolva fejeztem be és ez késztetett arra, hogy csináljak egy hosszú önkéntességet francia anyanyelvi környezetben. Augusztus 27-én szálltam le Marseilleben.

Nehéz barátokat szerezni itt. Néha nagyon egyedül érzem magam. Most már elég jól beszélem a nyelvet, hogy könnyű legyen szocializálódni, de a társadalom nem befogadó. Ettől függetlenül történtek velem nagyon vicces dolgok is, mióta itt vagyok.

Amikor az egyik magyar barátom meglátogatott, Marseille-ben találkoztunk, és együtt töltöttünk ott egy hétvégét, miközben próbáltuk felfedezni a város sokszínűségét. Egy kiadós ebéd után úgy döntöttünk, felmegyünk a hegy tetején álló bazilikához, ezért felszálltunk egy buszra, ami épp zsúfolásig tele volt hangos fociszurkolókkal.

– Szerinted honnan jöttek? – kérdeztem.

– Valami újlatin nyelvet beszélnek, az biztos – felelte a barátom.

Ahogy telt az idő, az egyikük – egy pilótaszemüveges, ékszerekkel teleaggatott figura – odaszólt egy helyi fiatalnak:

– Hé, frérot! Van itt valami díler? Valami diszkrét arcot keresünk.

– Hát, az attól függ, mit akartok – válaszolta a srác félmosollyal. – Ismerek pár megbízható „üzletembert”.

– Hashisht szeretnék, de valami jót. Nem valami pancsoltsz*rt – mondta az idegen.

– Ahj bátyám azt most nem lehet, most már Ramadan van, ilyenkor ilyet nem csinálunk – felelte a fiú egy enyhe kárörömmel a hangjában.

A beszélgetés során, ahogy jobban belehallgattunk a szurkolók beszédébe, kiderült, hogy románok. Ezt követően mi is gyorsan visszavettünk a kíváncsiságunkból, és inkább csendben folytattuk az utunkat.

A srác eközben már az ajtó felé húzódott, de valamiért mégis megesett rajta a szíve.

Visszafordult, és a busz egyik végéből a másikba kiabálva, nyilvánosan megosztotta a keresett kontaktot. Épp ekkor pillantottam meg a szemem sarkából a bazilikát a dombtetőn.

Marseille egy kis szelet Közép-Kelet. Hasonló élmény volt Indiához. Többször majdnem elütöttek minket a bérelt bringával, de végül is jó buli volt. Próbáltunk teveszörből szőtt dzsilabát venni, ami egy nagy hozzáértéssel készült pulóver. Minden viszontagságnak könnyedén ellenáll, de ugyanakkor melegben légáteresztő. Ha hazamegyek, majd csodájára járok ennek a ruhadarabnak, mert én ilyenről most hallottam először.

A sors fintora, hogy a Ramadan első napján a Marché du Soleil összetákolta konténerei közt kerestünk egy Ramadan nevűkereskedőt, aki árult dzsilabát. Noha nem találtuk meg azt, amit szerettünk volna, mégis a tapasztalat megérte.

Előző héten vettem meg a jegyemet haza. Már alig várom, hogy a fagyisdobozban töltöttkáposztát találjak. Eskü hiányzik.

Hogy innen hova tova? Az egy jó kérdés. A jelenlegi terveim szerint szeretném befejezni a tanulmányaimat, megszerezni a diplomámat, és az így megszerzett tudás, egy csipetnyi

kreativitás és rengeteg munka segítségével valami olyat létrehozni, ami túlmutat rajtam. Szerencsésnek érzem magam, hogy ebbe a világba születhettem bele és megvan az esélyem kibontakozni. Pont ezért úgy szeretném ezt a világot itthagyni, hogy valamit sikerült nekem is hozzátennem a közjóhoz.

Van egy tanmese, ami újra és újra eszembe jut ezzel kapcsolatban. Két kőművest megkérdeznek, hogy mivel foglalkoznak. Az egyik azt feleli: „Pakolom a téglát”, a másik pedig azt: „Építem Isten házát.” Ugyanazt a munkát végzik, mégis egészen más, ahogyan tekintenek rá — mert nem a cselekvésük, hanem a mögötte rejlő cél különbözik.

Noha ez mind szép és jó, de arra a feszültségre is térjünk ki, hogy miért olyan nehéz a mai világban ilyen derűsen építeni Isten házát.

Nem merek felmenni hírportálokra, mert utána annyira megrémülök, hogy 3 napig tépkedem a körömágyamat. Nagyon sok felé osztja meg a figyelmem és egyik rémesebb esemény után következik a másik.

Az anyagi szorongásom a tetőfokon van, rengetegszer érzem úgy, hogy ebben a világban nekem soha nem fog megadatni, hogy kertés házam legyen és kényelmesen élhessek. Főleg nem egy tanári fizetés mellett. Itt, Franciaországban a minimálbér háromszorosa a magyarnak és a megélhetési költségek alig drágábbak. Lassan kezdem belátni, hogy miért volt olyan fontos gyerekként monopolyt játszani. Aki meggazdagszik, annak a vagyona csak egyre nagyobb és nagyobb lesz, aki pedig egyszer elbotlik, az mindenestül zuhan a tápláléklánc aljára.

Az éghajlatváltozás is egy nagyon fincsi téma. Minden évben melegrekordok dőlnek meg, Múholdról lehet követni, hogy hogyan növekszik a sivatag és hogyan pusztulnak az őserdők. Mi csak a fehér karácsonyt hiányoljuk, de van, akinek a házát sodorja el a cunami, vagy égeti fel egy közeli erdőtűz. A hurrikánok egyre pusztítóbbak, a vízszint emelkedik, állatfajok pusztulnak ki.

Ezek az elég nyomós ügyek nincsenek finanszírozva, de valahogy arra mégis van pénz, hogy popsztárokat küldjünk egy 11 perces űrutazásra. Nem csak ez, de például az endometriózist is csak olyan szemszögből kutatják, hogy vajon szebbek-e az endometriózisban szenvedő nők. Haragszom mindazokra, akik ezt a kutatást lehetővé tették, mert elbagatellizáltak egy nagyon is komoly és nagyon is fájdalmas kórt.

Social medián nagy a zaj. Sok a vészmadár. A legaggasztóbb az, hogy nem tudom, hogy hinnem kell-e nekik vagy sem. Ha rákeresünk a *World War III* kifejezésre, akkor rengeteg olyan cikk jön fel, ami három, öt, vagy tíz éven belülnek jósolja ezt. Hogy igaz legyen magamhoz, azt is be kell látnom, hogy ennek a pályázatnak a történelmi áthallása is elég felkavaró. A közvetlen szomszédunkban is háborúzás van, Szerbiában polgárháborús a hangulat, és Közel-Keleten nem is tudom mióta tartanak a bombázások.

A világnak akkor is ennyi problémája volt, amikor én gyerek voltam, vagy a problémák velem együtt nőttek nagyra? Furcsa testvérkapcsolat ez.

Szeretnék békeességben élni.

Szóval most itt ülök, a szobámban, megint ősz van, és még mindig nincs fűtés. A hajszárító zúg mellettem, mint valami kispolgári túlélőeszköz, de közben az is lehet, hogy nincs is hideg, csak az én lelkem fázik. Lehet, hogy nem sok minden biztos, de egy hajszárítóval is túl lehet élni egy egész telet. Talán még egy életet is.